

Sygn. akt VII U 1671/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017r. w Warszawie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o emeryturę

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 6 października 2016r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. W. prawo do emerytury od dnia 12 września 2016r.

UZASADNIENIE

M. W. w dniu 28 października 2016r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 6 października 2016r., znak: (...), którą odmówiono mu przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że w okresie od 7 stycznia 1980r. do 31 grudnia 1998r. był zatrudniony w (...) S.A. Wszyscy pracownicy zatrudnieni w tym zakładzie, w umowie o pracę mieli wpisywane stanowisko stolarz. Ubezpieczony podkreślił, że również on był zatrudniony jako stolarz i taką pracę wykonywał aż do momentu, w którym został oddelegowany do pracy jako klejarz. Nadto wskazał, że nie posiada żadnego pisma potwierdzającego oddelegowanie, ale świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w w/w okresie zostało wystawione zgodnie ze stanem faktycznym. Nie wie tylko dlaczego w tym dokumencie nie zostały ujęte dwa stanowiska: stolarz i klejarz. Dodatkowo ubezpieczony wskazał, że będąc pracownikiem (...) S.A. ciężko pracował oraz narażał swoje zdrowie poprzez wykonywanie pracy jako klejarz (odwołanie z dnia 25 października 2016r., k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie spełnił przesłanki co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Zaznaczył, że zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Powyższe okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach (...) lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia).

W rozpatrywanej sprawie do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu okresu zatrudnienia w (...) S.A. w okresie od 7 stycznia 1980r. do 31 grudnia 1998r. z powodu rozbieżności w dokumentach. W świadectwie pracy wykazano stanowisko stolarz, natomiast w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach stanowisko klejarz. Wobec powyższego, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 6 października 2016r. odmówił przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym i uznał, że odwołanie od w/w decyzji jako bezzasadne powinno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 10 listopada 2016r., k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. W., ur. (...), w okresie od dnia 8 stycznia 1972r. do dnia 31 lipca 1974r. pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w miejscowości P.. W tym czasie uczęszczał również do (...) Szkoły(...) w W., gdzie uczył się w zawodzie produkcji szkła i wyrobów szklanych (oświadczenie wnioskodawcy, k. 13 akt osobowych, zaświadczenie ze Starostwa Powiatowego w W. z dnia 4 lutego 2011r., k. 15 akt osobowych).

W okresie od 1 sierpnia 1974r. do 30 kwietnia 1977r. ubezpieczony zatrudniony był w (...) w S.. W tym też okresie był uczniem Technikum (...) i uzyskał tytuł technika szklarstwa, specjalność technologia szkła (świadectwo pracy z dnia 3 maja 1977r., k. 1 akt osobowych, świadectwo ukończenia Technikum Zawodowego z dnia 30 kwietnia 1977r., k. 18 akt osobowych).

W dniu 4 maja 1977r. ubezpieczony złożył podanie o pracę na stanowisku pracownika fizycznego w dziale maszynowni w Zakładzie (...) w W. (podanie z dnia 4 maja 1977r., k. 41 a.r.). W dniu 18 maja 1977r. została zawarta z nim umowa o pracę na okres próbny od dnia 18 maja 1977r. do dnia 8 czerwca 1977r., następnie umowa na okres wstępny od dnia 9 czerwca 1977r. do dnia 18 maja 1978r., natomiast od dnia 19 maja 1978r. umowa na czas nieokreślony. Początkowo powierzono ubezpieczonemu stanowisko malarza w wymiarze pełnego etatu. Jako termin rozpoczęcia pracy wskazano dzień 18 maja 1977r. Zakład pracy przyznał ubezpieczonemu w okresie próbnym, wstępnym oraz w czasie nieokreślonym uposażenie według IV grupy zaszeregowania, tj. w kwocie 9 zł (umowa o pracę z dnia 18 maja 1977r., k. 64 akt osobowych).

W okresie zatrudnienia na stanowisku malarza ubezpieczony zajmował się kompletowaniem oraz malowaniem okien (zeznania ubezpieczonego M. W., k. 40-41 a.s.).

W dniu 21 grudnia 1977r. M. W. został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej, którą odbył w okresie od dnia 27 stycznia 1978r. do dnia 18 grudnia 1979r. (Karta Powołania Nr (...), k. 34 akt osobowych, zaświadczenie z Wojskowej Komendy Uzuppełnień W. P., k. 19 akt osobowych).

W dniu 3 stycznia 1980r. ubezpieczony ponownie wystąpił do Zakładu (...) w W. z podaniem o przyjęcie do pracy w dziale foliowania (podanie z dnia 3 stycznia 1980r., k. 31 akt osobowych). W dniu 7 stycznia 1980r. została zawarta z nim umowa o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku stolarza w wymiarze pełnego etatu. Jako termin rozpoczęcia pracy wskazano dzień 7 stycznia 1980r. Zakład pracy przyznał ubezpieczonemu uposażenie według V grupy zaszeregowania, tj. w kwocie 11,30 zł (umowa o pracę z dnia 7 stycznia 1980r., k. 62 akt osobowych).

M. W. po powrocie z wojska, pomimo formalnego powierzenia stanowiska stolarza, od razu został oddelegowany na stanowisko klejarza i pracę tę wykonywał przez cały dalszy okres zatrudnienia u w/w pracodawcy. Swoje obowiązki realizował na hali, która była podzielona na różne działy. W dziale foliowania, w którym pracował ubezpieczony, znajdowała się maszyna do oklejania i foliowania drzwi oraz przenośnik szklenia drzwi, a także tzw. MAK, gdzie wstawiano zamki i zawiasy. Pracowało tam ok. 8 osób, w tym dwóch pomocników, którzy pomagali ubezpieczonemu ściągać drzwi. Ubezpieczony był jedyną osobą, która obsługiwała maszynę i do jego zadań należało jej ustawianie do

wymiarów drzwi, a także ustawienie temperatury i odpowiedniego położenia pistoletów, które nanosiły klej na drzwi lub płytę.

Proces technologiczny, jaki odbywał się w dziale, w którym pracował ubezpieczony, rozpoczynał się w chwili, gdy „surowe” drzwi lub płyta pilśniowa dostarczane na halę, za pomocą tzw. stabilarki, były przenoszone na maszynę, którą obsługiwał M. W.. Następnie w maszynie następowało automatyczne, pod ciśnieniem nanoszenie kleju. Do obowiązków ubezpieczonego należało również przygotowanie klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne, służących do klejenia. Magazynier przywoził klej w dużych pojemnikach, a następnie ubezpieczony przelewał go do mniejszych wiader, dodawał rozpuszczalnik lub aceton i specjalną łopatką mieszał wszystkie składniki. Potem wlewał klej do maszyny. Po oklejeniu i laminowaniu, drzwi były przenoszone z maszyny do tzw. (...), którego M. W. już nie obsługiwał.

Ubezpieczony ręcznie nie nanosił kleju na drzwi lub płyty, ewentualnie dokonywał drobnych poprawek. Pracę klejarza wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie zdarzało się, aby realizował inne czynności niż wskazywane. Nadto, pomimo formalnego powierzenia stanowiska stolarza, nie wykonywał prac stolarskich. Jego przełożonymi byli w kolejności: majster, kierownik i dyrektor (zeznania ubezpieczonego M. W., k. 40-42, 27-28 a.s., zeznania świadka M. G., k. 28-29 a.s., zeznania świadka K. W., k. 28-29 a.s., zeznania świadka J. B., k. 29 a.s., oświadczenie R. M., k. 4 akt osobowych, pismo specjalisty ds. bhp z dnia 14 grudnia 1009r., k. 3 akt osobowych).

W dniu 16 listopada 1992r. (...) W. uległ przekształceniu w spółkę akcyjną- Zakład (...) S.A. (oświadczenie, k. 20 akt osobowych).

Pomiędzy M. W. a Zakładem (...) S.A. w dniu 13 stycznia 1993r. została zawarta kolejna umowa o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 listopada 1992r., w wymiarze pełnego etatu na stanowisku stolarza maszynowego w oddziale malowania i foliowania drzwi. Zakład pracy przyznał ubezpieczonemu uposażenie według VII grupy zaszczerogowania, tj. w kwocie 10,76 zł (umowa o pracę z dnia 13 stycznia 1993r., k. 74 akt osobowych). Ubezpieczony w dalszym ciągu realizował te same czynności, co w okresie wcześniejszym (zeznania ubezpieczonego M. W., k. 40-42, 27-28 a.s., zeznania świadka M. G., k. 28-29 a.s., zeznania świadka K. W., k. 28-29 a.s., zeznania świadka J. B., k. 29 a.s.).

W dniu 26 lutego 2010r. nastąpiło rozwiązanie z M. W. umowy o pracę za wypowiedzeniem (rozwiązanie umowy o pracę, k. 5 akt osobowych).

W dniu 31 maja 2010r. ubezpieczony otrzymał świadectwo pracy, z którego wynika, że w okresie od 18 maja 1977r. do 31 maja 2010r. był zatrudniony w (...) S.A. na stanowisku stolarza (świadectwo pracy z dnia 31 maja 2010r., k. 1 akt osobowych). W tym samym dniu M. W. otrzymał także świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach potwierdzające, że w okresie od 7 stycznia 1980r. do 31 grudnia 1998r. zatrudniony był na stanowisku klejarza i stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w klejowniach z użyciem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne, wymienione w Wykazie A, dziale VI poz. 7 pkt 2, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MB i PMB Nr 3 poz. 6) (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 maja 2010r., k. 2 akt osobowych).

Od dnia 1 czerwca 2010r. ubezpieczony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. jako osoba bezrobotna, natomiast od dnia 9 czerwca 2010r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych (zaświadczenie z dnia 2 lutego 2011r., k. 25 tom I akt rentowych).

W dniu 16 sierpnia 2016r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę (wniosek, k. 1-7 tom III akt rentowych).

Na podstawie dowodów uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999r.: okresy składkowe w wymiarze 23 lat, 9 miesięcy i 26 dni, okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy i 8 dni oraz okres uzupełniający w wymiarze 2 lat, 6 miesięcy i 24 dni, tj. staż sumaryczny w wymiarze 25 lat. Jednocześnie organ rentowy ustalił, że ubezpieczony nie spełnił warunków wynikających z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponieważ na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił okresu co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako okres wykonywania prac w szczególnych warunkach nie został uwzględniony okres od 7 stycznia 1980r. do 31 grudnia 1998r., gdyż świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazuje na stanowisko klejarz, natomiast świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2010r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17 października 2003r. podaje zajmowane przez ubezpieczonego stanowisko stolarz. Wobec tego decyzją z dnia 11 października 2016r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił M. W. prawa do wnioskowanego świadczenia (decyzja ZUS z dnia 6 października 2016r., znak: (...), k. 21 tom III akt rentowych). M. W. odwołał się od powyższej decyzji (odwołanie z dnia 28 października 2016r., k. 2 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie niekwestionowanych przez strony dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i aktach osobowych ubezpieczonego. Ponadto Sąd Okręgowy za podstawę ustaleń faktycznych przyjął wiarygodne zeznania ubezpieczonego oraz świadków M. G., G. B. i K. W., którzy przez wiele lat pracowali w tym samym zakładzie pracy, w którym zatrudniony był M. W. i zgodnie potwierdzili pracę ubezpieczonego wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku klejarza. Zdaniem Sądu, z uwagi na spójność zeznań ubezpieczonego, świadków i dokumentów, nie było podstaw do ich kwestionowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 6 października 2016r., znak: (...), jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.) wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) – zwanym dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego. Na wykazach prac zawartych w tym akcie prawnym, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na

danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w Wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest jednak dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowi dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118).

W rozpatrywanej sprawie jedyną okolicznością, co do której istniał spór pomiędzy stronami, było to, czy ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Spełnienie innych warunków, od których zależy przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury, nie było zaś sporne, ponieważ M. W. ukończył 60 lat, posiada 25-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz w dniu 12 września 2016r. złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym na dochody z budżetu państwa (k. 15 tom III akt rentowych).

Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) S.A. od dnia 7 stycznia 1980r. do dnia 31 grudnia 1988r., ponieważ świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazuje na stanowisko klejarz, natomiast świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2010r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17 października 2003r. podaje stanowisko stolarz.

Odnosząc się do stanowiska organu rentowego wskazać należy, że okoliczność związana ze sprzecznością w dokumentach i brakiem prawidłowego – w ocenie organu rentowego – świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, nie niweczy prawa ubezpieczonego do wnioskowanego świadczenia. Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996r. (II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239) wskazał, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Dodatkowo okolicznością istotną w sprawie jest to, że nie nazwa zajmowanego stanowiska i formalne uprawnienia, ale zakres faktycznie wykonywanych obowiązków przez M. W. ma zasadnicze znaczenie dla ustalenia wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach czy w szczególnym charakterze (m.in. wyroki Sądów Apelacyjnych:

w Gdańsku z dnia 26 lutego 2013r., III AUa 1464/12; w Lublinie z dnia 9 kwietnia 2015r., III AUa 112/15; w Rzeszowie z dnia 18 czerwca 2013r., III AUa 267/13).

Mając na względzie powyższe, w tym okoliczność, iż świadectwo pracy nie jest w postępowaniu sądowym jedynym dopuszczalnym dowodem mogącym potwierdzić pracę w warunkach szczególnych, Sąd przeprowadził inne dostępne dowody, aby ustalić, czy faktycznie w w/w zakładzie pracy ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych. Na okoliczność rodzaju czynności realizowanych przez ubezpieczonego złożył zeznania on sam, a także świadkowie M. G., G. B. i K. W.. Nadto, zostały pozyskane oryginały akt osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia i na tej podstawie został ustalony stan faktyczny w sprawie.

Przesłuchani w sprawie świadkowie, będący współpracownikami ubezpieczonego w spornym okresie czasu, a zwłaszcza K. W., który pracował w oddziale foliowania drzwi i płyt pilśniowych, potwierdzili jego pracę w charakterze klejarza, którą wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadkowie wskazali również, że pomimo wpisu w świadectwie pracy ubezpieczonego stanowiska stolarza, ubezpieczony pracy stolarza nie wykonywał, ponieważ przez cały czas realizował zadania klejarza, związane z obsługą maszyny służącej do oklejania i laminowania. Dodatkowo z zeznań przesłuchanych świadków wynika, że M. W. w okresie pracy na stanowisku klejarza nie wykonywał innych dodatkowych prac. W związku z tym nie może być wątpliwości, co do tego, jakie prace i w jakim charakterze realizował w spornym okresie czasu.

W Wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, w Dziale VI „W leśnictwie, przemyśle drzewnym i papiernictwie”, pod poz. 7 zostały wymienione „prace w klejowniach z użyciem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne”. Ubezpieczony – choć formalnie miał powierzone stanowisko stolarza – faktycznie realizował pracę w klejowni, a więc w pomieszczeniu, w którym następowało oklejanie i laminowanie drzwi. Ubezpieczony był przy tym, z uwagi na stężenie oparów klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne, narażony na ich wdychanie, zarówno wówczas, gdy rozrabiał klej i wlewał go do maszyny, jak i wówczas, gdy maszyna, którą obsługiwał, наносiła klej i dokonywała oklejania i laminowania drzwi. Co przy tym istotne, M. W., poza wskazanymi czynnościami narażającymi go w sposób ciągły na działanie szkodliwych czynników, nie wykonywał innych prac. Stale i w pełnym wymiarze czasu pracy realizował te prace, które zdaniem Sądu mogą być kwalifikowane jako wykonywane w warunkach szczególnych, zgodnie z Wykazem A, Dział VI, poz. 7.

W związku z powyższym świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wydane przez pracodawcę, zdaniem Sądu, jest dokumentem wystawionym prawidłowo. Co prawda rozbieżność nazw stanowisk występuje między w/w dokumentem a świadectwem pracy, niemniej jednak biorąc pod uwagę faktycznie realizowane przez M. W. czynności, pracodawca prawidłowo i zasadnie potwierdził fakt wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych. Co nadto trzeba podkreślić to, że wystawienie tego świadectwa było poprzedzone analizą akt osobowych przez specjalistę z zakresu bhp, który w swoim piśmie wskazał przy jakich pracach faktycznie pracował ubezpieczony (k. 3 akt osobowych). Tak samo te prace opisał w oświadczeniu mistrz montażu drzwi R. M. (k. 4 akt osobowych) oraz zeznający w sprawie świadkowie i ubezpieczony.

Konkludując, przeprowadzona przez Sąd Okręgowy analiza zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, że ubezpieczony, będąc zatrudnionym w Zakładzie (...) S.A. w okresie od dnia 7 stycznia 1980r. do dnia 31 grudnia 1998r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace klejarza, a praca ta została wymieniona w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, w Dziale VI pod poz. 7. Warunek, którego dotyczył spór, został więc spełniony i dlatego było możliwe przyznanie ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 6 października 2016r., znak: (...), ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu M. W. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 12 września 2016r., tj. od daty złożenia

oświadczenia o przekazaniu środków zgromadzonych na Otwartym Funduszu Emerytalnym na dochody budżetu państwa.

ZARZĄDZENIE

(...)